

Principper i undervisning og indlæring

PRÆSIDENT BOYD K. PACKER

Fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum

ÆLDSTE L. TOM PERRY

De Tolv Apostles Kvorum

Undervisning og indlæring

Præsident Packer: Vores tema er undervisning og indlæring af Jesu Kristi evangelium både i klasseværelset og i hjemmet. Vi har alle – ledere, lærere, missionærer og forældre – fået en livslang udfordring fra Herren om både at undervise i og lære om evangeliets lærdomme, således som de er blevet åbenbaret til os.

Vi begynder med en kort samtale mellem ældste L. Tom Perry og mig

selv om principper, der fører til god undervisning. Min opgave er at give nogle få personlige erfaringer, der har lært mig meget om undervisning og indlæring. Hvis I ser og lytter opmærksomt, vil I bemærke, at man for at være en god lærer også må være en villig elev.

Efter vores samtale underviser ældste Jeffrey R. Holland os i, hvordan man forbereder sig til at undervise. Han vil derefter gå ind i en klasse

med elever for at vise et eksempel på undervisning.

Enhver af De Tolv kunne sagtens have givet denne præsentation. De ville hver især have gjort det lidt anderledes. Der er ikke én metode, der virker for alle lærere eller i alle situationer. Ånden er uundværlig som vejledning i at bruge vores egen forberedelse, erfaringer, personlighed, viden og vidnesbyrd i en bestemt undervisningssituation.

Ledernes ansvar

Ledere har et ansvar for at undervise, hvad enten de sidder i råd, afholder interview eller deltager i nadvermøder. De har også et ansvar for at sikre, at lærerudvikling og god undervisning i evangeliet foregår løbende i medlemmernes tilværelse.

I den forbindelse har Det Første Præsidentskab udsendt et brev af 17. november 2006, hvorefter kaldelserne som lærerudviklingskoordinator i menigheder og stave ophører. Sammen med dette brev var der en liste over »Lederes ansvar for lærerudvikling.« Vi forventer, at ledere i præstedømmet og i Kirkens organisationer på baggrund af de principper, der undervises i ved denne transmission, sammen med de forslag og hjælpeklip, der nævnes i brevet, taler sammen om at forbedre den evangeliske undervisning og indlæring. Det bør ikke være nødvendigt at afholde særlige møder om lærerudvikling ud over fra tid til anden ved jeres rådsmøder og interview efter behov.

Vi beder til at denne oplæringsudsendelse må hjælpe jer til at blive

Præsentationerne fra dette verdensomspændende oplæringsmøde for ledere kan hjælpe med at forbedre jer som lærer og elev. For at identificere og anvende ideerne i disse præsentationer, så læs oplysningerne i de gule rubrikker, som er placeret nær begyndelsen af hver eneste præsentation. Du vil måske også markere skriftsteder og nøgleord i præsentationerne og nedskrive de indtryk, du får.

Læs præsident Packers indledende bemærkning. Identificér de ideer, som kan hjælpe dig til at blive en bedre lærer og elev.

Overvej det følgende spørgsmål og nedskriv de ideer og indtryk, der kommer til dig: Hvad skal jeg gøre for at sikre mig, at jeg har Ånden i min undervisning i hjemmet og i Kirken?

Hvad tror du hjælper præsident Packer med at være en effektiv elev?

bedre lærere og elever i Jesu Kristi evangelium.

Villighed til at lære

Ældste Perry: Præsident, du skrev en bog, som hedder *Teach Ye Diligently*. Hver eneste stilling i Kirken behøver en effektiv lærer. Det er vores vigtigste kaldelse. Kan vi tale sammen i nogle få minutter om at undervise omhyggeligt, hvilket er et krav i flere af vore kirkekaldelser?

Præsident Packer: Jeg blev udnævnt som supervisor i seminar, og jeg vidste ikke noget som helst. Jeg blev udpeget, derpå ansat og blev mere eller mindre betalt for at rejse rundt i Kirken og fortælle seminarlærerne, hvordan de skulle undervise, og hvad de gjorde forkert. Og det var meget pinligt, fordi jeg gik ind i en klasse og så lærerne gøre noget, og så måtte jeg korrigerer dem, selvom jeg vidste, at jeg selv gjorde det samme hver gang, jeg underviste. Og jeg havde lært noget om det.

Ældste Harold B. Lee og ældste Marion G. Romney underviste mig

altid, og de ville i en vis forstand gøre en ekstra indsats for at fortælle eller lære mig noget. Jeg tror, at grunden til, at de gjorde det – jeg er ikke sikker på, at de nogensinde forestillede sig, at jeg ville få denne kaldelse – men jeg havde en bestemt evne: Jeg ønskede at lære, og jeg tog det ikke ilde op. Og hvis man ikke tager det ilde op, og man ønsker at lære, så vil Herren blive ved med at undervise én. Nogle gange i noget, som man slet ikke vidste, at man ønskede at vide.

Begge disse fremragende lærere underviste mig. Når jeg så bror Romney, sagde han sommetider: »Unge mand, jeg vil fortælle dig noget.« Jeg vidste, at nu kom det. Han ville fortælle mig, hvad jeg gjorde, som jeg ikke skulle gøre, og jeg takkede ham altid.

På et tidligt tidspunkt opdagede jeg, at der er stor værdi i at lytte til ældre menneskers erfaring. Jeg havde engang en stavspræsident, som sagde: »Jeg har altid forsøgt at være i store menneskers nærhed.« Han boede i en lille by i Idaho. Men han sagde: »Hvis

der var et foredrag, eller hvis der foregik noget specielt, ville jeg altid forsøge at være der, fordi jeg kunne lære noget.«

Jeg har altid været tiltrukket i omgangen med ældre mennesker (nu er jeg selv en af dem). Jeg minder, at i De Tolvs Kvorum gik LeGrand Richards ikke så hurtigt som de andre Brødre, og jeg ventede altid, åbnede døren for ham og fulgtes med ham tilbage til bygningen. Og en dag sagde en af Brødrene: »Åh, du er altid så god til at tage dig af bror Richards.« Og jeg tænkte: »Du kender ikke mit selvske motiv«, nemlig at når vi gik tilbage, lyttede jeg bare til ham. Jeg vidste, at han kunne huske Wilford Woodruff, og at han ville tale. Undervisning på tomandshånd er meget stærkt. Undervisning på tomandshånd er almindeligvis det, der sker, når man bliver korrigeret.

Et andet undervisningsprincip er at stå tidligt op (se L&P 88:124) – men den nemme del af det, eller den svære del, er at gå i seng og så reflektere om morgenen, når ens sind er

klart. Det er dér, idéerne til undervisning dukker op.

Jeg ved ikke, hvor ofte jeg har haft en opgave, hvor jeg ikke havde nogen anelse om, hvad jeg skulle gøre. I går var jeg til et møde med generalautoriteterne. Jeg vidste, at jeg skulle tale først, og jeg tænkte: »Hvad skal jeg sige?« Og jeg var overbevist om, at det ville komme, og det gjorde det.

Brugen af skrifterne

Ældste Perry: Hvor vigtigt er det at bruge skrifterne i undervisningen?

Præsident Packer: Jeg har altid sat min lid til skrifterne. Det bedste eksempel på undervisning, og hvordan man underviser, den bedste model for undervisningsmetoder, med undtagelse af selve emnet, dvs. evangeliet, er Herren og hans lærdomme. Det er grunden til, at jeg ikke bryder mig om at gå op til talerstolen eller stå foran klassen uden mine skrifter i hånden. Jeg har dem ved hånden i dag.

Ældste Perry: Præsident, du har altid haft skrifterne med dig. Hver gang jeg har været sammen med dig, har du haft skrifterne med. Du fortalte os historien om dengang, de blev våde, og at det kun gjorde dem bedre, fordi du nu hurtigere kunne vende siderne.

Præsident Packer: Jo, ser du, jeg sad og studerede ude på græsplænen, blev kaldt væk og efterlod mine skrifter åbne på det lille bord – jeg glemte dem, som gamle mænd nu engang gør – og det automatiske vandingssystem gik i gang. Jeg kom ud om morgenen og tænkte: »Åh,

mine skrifter, som jeg har markeret i de sidste 50 år, er ødelagt.« Jeg fandt ud af, at det kun havde gjort siderne løsere. Jeg tror, at hvis jeg blev nødt til at få nye skrifter, ville jeg lægge dem ud i regnen, før jeg begyndte at bruge dem.

Ældste Perry: Folk taler altid med os om skrifterne, og nogle af dem nævner, hvor svært det er at læse dem fra første til sidste side. Hvordan gør du dem levende i din undervisning?

Præsident Packer: Jeg bliver ved. Jeg husker, da jeg besluttede mig for at læse Mormons Bog. Jeg var teenager. Jeg åbnede den og læste: »Jeg, Nephi, der er født af agtværdige forældre« (1 Nephi 1:1). Og jeg fortsatte gennem alle kapitlerne, og jeg lærte virkelig noget. Det var interessant, og jeg kunne følge med, indtil jeg nåede til kapitlerne om Esajas og sproget fra Det Gamle Testaments profeter. Så nogle få måneder senere besluttede jeg, at jeg igen ville forsøge at læse Mormons Bog. Jeg læste: »Jeg, Nefi, der er født af agtværdige forældre«, men hver gang jeg gjorde det, blev jeg ramt af Esajas-muren, og jeg spekulerede på, hvorfor de var med i bogen. Til sidst besluttede jeg mig for, at jeg ville læse dem. Så da jeg var teenager,

skulle jeg bare se på ordene.

Jeg forstod dem

ikke, men

jeg kunne vende siderne og så læse videre. Når man kommer til Alma, kan man læse videre uden besvær.

Så man er nødt til at være fast besluttet på at læse dem, og ikke bare opsamle lidt fra dem, men læse dem fra begyndelsen til enden – Mormons Bog, Det Nye Testamente, Lære & Pagter, Den Kostelige Perle. I mange år har jeg gjort det til en vane at læse skrifterne hver sommer, når vi havde lidt ferie for at opfylde mit åndelige lager.

Bed om undervisningens gave

Ældste Perry: Hvilket råd vil du give nydøbte, forud for deres første kaldelse som lærer?

Præsident Packer: Jeg vil fortælle dem, at de godt kan. Enhver kan undervise. Jeg vil råde dem til at bede om undervisningens gave. Som du ved, omtaler Mormons Bog gaver og beskriver forskellige gaver, blandt andet at undervise i evangeliet ved Ånden (se Moro 10:8-10). Da jeg læste det for flere år siden, tænkte jeg: »Det er en gave, jeg har brug for; at være i stand til at undervise ved Ånden.« Jeg fandt ud af gennem skrifterne, at man er nødt til at bede om det – bed, og I skal få – så jeg vil bede folk om fortsat at bede og »søg[e], så skal I finde« (se Matt 7:7, 3 Ne 27:29) og gaven kan komme, men man skal gøre sig for-tjent til den.

Søg Ånden

Ældste Perry: Hvad skal lærere gøre for at sikre sig, at de har Ånden med i deres undervisning?

Præsident Packer: Man er nødt til

at leve værdigt, og man er nødt til at bede om hjælp. Man kan bede om hjælp, hvis man er forældre. Og så er man nødt til at holde befalingerne og bede konstant og uophørligt om evnen og inspirationen til at vide, hvad man skal gøre, og hvornår man skal gøre det. Og Herren vil ikke svigte jer: »Jeg vil ikke efterlade jer faderløse; jeg kommer til jer« (Joh 14:18). »Hvad [I] end beder om i tro, overbevist om at [I] skal få det«, det skal [I] få (En 1:15). Derpå tilføjer et af skriftstederne lidt – *hvis* det er godt for jer (se Moro 7:26). Evangeliet er meget praktisk.

Måske er man en ældre person, som tror, at ens tjenestegering er slut, måske er man ung og er bange for alting, eller en mor, som har alt for travlt med sine børn, eller en travl far, men alle kan undervise, alle kan bede, og alle kan blive vejledt. Og det vil man blive. Herren vil velsigne jer – det kan jeg love jer.

Da Herren underviste, talte han sig altid om ting, som mennesker kendte til. Fx: »Himmeriget ligner et vod« (Matt 13:47) – det er i virkeligheden ikke et vod, det kan bare sammenlignes med et vod, og så forklarede han hvorfor. Og »himmeriget ligner en købmand, der søgte efter smukke perler« (Matt 13:45). Når han fortalte lignelsen om sædemanden (se Matt 13:3-8), var det noget, de kunne forholde sig til, og det er ikke kun muligt, men også højst sandsynligt, at en måned efter han havde fortalt lignelsen om sædemanden og talt om frø, som lander på hård og på god jord, ville en af dem, der havde hørt lignelsen, være ude for at så, se frøene

i hånden og huske denne lektion.

Hvis man bruger lignelser, historier og illustrationer, lever de videre, efter eleverne har forladt klassen. Hans metode var usædvanlig enkel. Han var til tider ganske streng, men hans lærdomme var altid på deres niveau.

Undervisning er en hellig kaldelse. Det, jeg gerne vil fortælle lærerne, er, at de aldrig underviser alene. De behøver aldrig være alene. Herren har lovet det i skrifterne. Alma sagde, at Herren skænkede alle folkeslag og tungemål lærere (se Alma 29:8), og Herren sagde: »Undervis I flittigt, så skal min nåde være med jer« (L&P 88:78).

Jeg ved ikke, hvordan man underviser i evangeliet uden vedvarende bøn. Man kan sige en bøn, men man kan også sige en bøn i stilhed. Mange gange, når jeg har undervist en gruppe eller en klasse, har jeg bare bedt indvendigt: »Hvordan kan jeg komme igennem til dem?« Og jeg ved ikke, hvordan jeg skal gøre det uden at have denne tilgængelige kraft.

Ansvar for at undervise

Aldste Perry: Undervisning er central i alle Kirkens aktiviteter. Hvem har ansvaret for at forberede sig til at undervise?

Præsident Packer: Alle er lærere – lederen er lærer, eleven er lærer, rådgiveren er lærer og forældrene er lærere. Så vi har et ansvar for at lære principperne om undervisning. Herren grundlagde sin kirke, således at vi alle gør alt i Kirken. I Lære og Pager står der at: »enhver må kunne tale i Gud Herrens, ja, verdens frelsers navn« (L&P 1:20). Hvor er vi velsignede, at vi har et lægmandspræstedømme, som det kaldes, så alle brødre kan bære præstedømmet. Alle søstre er berettiget til at modtage kaldelser i Kirken, og vi vil alle blive forældre. Derfor er undervisning det centrale i alt, hvad vi gør.

Aldste Perry: Du har nævnt undervisning i hjemmet. Hvad er forskellen mellem at undervise i Kirken og at undervise i hjemmet? Er der en stor forskel?

Præsident Packer: I hjemmet er det mere fortroligt, bedre, lettere og lidt mindre formelt, og forældrene underviser gennem eksemplets magt. Forældre underviser også i andet, som er lidt hårdt for børnene, når de spørger »hvorfor«, og alt hvad man kan svare er »fordi« – fordi man ikke ved hvorfor, men bare ved, at sådan gør man ikke, og forældre lærer dem lydighed, så de ved det og forstår. Og i hjemmet er der et stærkt kærlighedsbånd mellem forælder og barn, så man giver ikke op, før man er kommet igennem med sin undervisning.

Man er nødt til at leve værdigt, og man er nødt til at bede om hjælp. Man kan bede om hjælp, hvis man er forældre. Og så er man nødt til at holde befalingerne og bede konstant og uophørligt om evnen og inspirationen til at vide, hvad man skal gøre, og hvornår man skal gøre det.

Undervis ved Ånden

Eldste Perry: Præsident, hvordan får læreren formidlet Ånden til eleverne på en sådan måde, at det bliver en meningsfuld oplevelse for dem?

Præsident Packer: For det første skal de vide, at man holder af dem, at man ønsker at undervise dem. Så skal man kommunikere på deres niveau. Vi kan tale over hovedet på dem – selv i evangeliske emner, de ikke kan relatere til. Det var ikke det, Herren gjorde. Herren tilbragte tid sammen med mennesker og talte med dem i deres hverdagsliv, og hans lærdomme var altid på det niveau.

Hvis man har noget at undervise i, vil de virkelig gerne lære. Selv teenagere – især teenagere – ønsker at lære. De tørster efter det.

Mange lærere tror, at de skal forberede hvert eneste sætning. Ja og nej. Under forberedelsen bør man afsætte tid nok til i præsentationen at kunne inddrage eleverne og til at få dem til at stille spørgsmål og sørge for, at

de gør det. Man skal give plads til inspiration.

Vi har en lille hukommelsessufflør i Helligånden. Hvis vi har en udfordring med hensyn til, hvad skal vi undervise i, og vi tænker over, hvem vi er, og hvad vi laver, findes der altid en eller anden lille oplevelse, som vi har haft, et sted vi har været, eller noget vi har set, som vi kan flette ind i lektionen. Og skrifterne er en del af alt dette. Det er ikke bare en bog, man læser i ny og næ for at finde ud af Kirkens regler og bestemmelser.

Ganske meget af den undervisning, der foretages i Kirken, er så stiv, at det er en forelæsning. I klasseværelset er vi ikke så modtagelige over for forelæsninger. Det er vi til gengæld under nadvermødet og til konferencer, men undervisning kan være interaktivt, således at man kan stille spørgsmål. Man kan nemt opmuntre til spørgsmål i en klasse.

Antag, at man underviser om profeten Joseph Smiths martyrium. Her

står man så som lærer i Kirkens historie, og man har studeret det hele, og man ved, at den 27. juni 1844 kl. 17, blev profeten skudt i fængslet i Carthage. Hvis man spørger dem om, hvad tid på dagen, og hvor profeten blev skudt, er der ingen, der ved det. Man vidste det jo heller ikke selv, før man læste hæftet. Men man kan sige: »Hvad førte ham frem til dette øjeblik? Hvad tror I førte ham frem til dette øjeblik?« I det øjeblik man siger: »Hvad tror I?« har de noget at sige. De kan medvirke, selv de elever, som er mest tilbageholdende, vil have noget at sige. Så der findes en måde, hvorpå man kan stille spørgsmål, og hvorpå man kan lede og styre en klasse. Svar på spørgsmålene. Føl jer frie til at stille spørgsmål i løbet af undervisningen.

Man kan ikke give noget væk, man ikke har, ligesom man heller ikke kan vende hjem fra et sted, man ikke har været. Så man er nødt til at have Helligånden hos sig. ■